

Ty víš, že to chceš

KRISTEN
ROUPENIANOVÁ

Sbírka dvanácti povídek
proplouvá mezi žánry,
pohrává si s tématy,
jako je gender, sex a moc,
a odhaluje jejich temné
i vtipné stránky.

HOST

Kristen Roupenianová
TY VÍŠ, ŽE TO CHCEŠ

You Know You Want This

Copyright © Kristen Roupenian, 2019

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0038-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0039-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0040-6 (Formát MobiPocket)

*Mé mamince Carol Roupenianové,
která mě naučila milovat to, co mě děsí*

On prej že
mi sebou v hrudním koši
něco škube
a není to srdce
je to bílý jako střeva krav
a vláknitý a žábrovitý

Lara Glenumová: *Lepost*

Zlobivej kluk

Tuhle večer se u nás zastavil kamarád. Konečně se rozešel s tou svojí příšernou holkou. Sice se jednalo už o jejich třetí rozchod, ale on tvrdil, že tentokrát je to nadobro. Pochodoval tam a zpátky po kuchyni a prokousával se těmi desítkami tisíc malicherných potup a nesnesitelných chvilek, kterých se mu za těch šest společných měsíců dostalo, a my zatím zděšeně pomlaskávali, ztrápeně vzdychali a vysílali jeho směrem všemožné soucitné pohledy. Když se odešel posbírat do koupelny, ztěžka jsme se opřeli jeden o druhého, protáčeli oči v sloup a naznačovali, že bychom se nejradši oběsili nebo si prohnali hlavu kulkou. Navzájem jsme si postěžovali, že poslouchat ty jeho stížnosti na všechno kolem rozchodu je stejné, jako bychom poslouchali opilecké fňukání, jak je ta kocovina těžká: jistě, ten člověk bezesporu trpí, ale vydolovat ze sebe soucit k někomu, kdo si prakticky neuvědomuje, co za těmi jeho problémy stojí, je šíleně vyčerpávající, u všech svatých. Jak dlouho ještě ten náš kamarád hodlá chodit s tak příšernými ženskými a pak se tvářit překvapeně, že se k němu chovají příšerně? ptali jsme se jeden druhého.

Potom vylezl z koupelny, my jsme mu namíchali už čtvrtý drink toho večera a oznámili mu, že na řízení je moc opilý, ale klidně může přespat u nás na gauči.

V noci jsme ho ještě probírali v posteli. Nadávali jsme, že to v našem malém bytečku těžko můžeme dělat bez toho, aby nás slyšel. Možná bychom to stejně měli prubnout, říkali jsme si — blíž k sexu se chudák nedostal už celé měsíce. (Odpírání sexu bylo jednou z oblíbených manipulačních strategií té jeho příšerné holky.) Třeba by se mu to líbilo.

Když jsme nazítří vstali do práce, kamarád ještě spal. Košili měl napůl rozepnutou a povalovaly se kolem něj zmačkané plechovky od piva, očividně pokračoval v pití ještě dlouho poté, co jsme se odebrali na kutě. Vypadal na tom gauči tak zuboženě, až jsme se zastyděli za všechny ty svoje vtípky předchozího večera. Uvařili jsme mu kafe, připravili snídani a nabídli mu, že může zůstat, jak dlouho bude chtít, ale přesto nás překvapilo, když jsme ho po příchodu z práce našli pořád na gauči.

Přinutili jsme ho vstát a dojít se osprchovat a pak jsme ho vzali ven na večeři, během níž jsme mu zakazovali mluvit o rozchodu. Raději jsme byli za okouzující společníky. Smáli jsme se všem jeho vtípům, objednali i druhou lahev vína a dali mu pár rad do života. Zasloužíš si někoho, s kým budeš šťastný, říkali jsme mu. Zdravý vztah s někým, kdo tě bude milovat, dodali jsme, vyměnili si uznalé pohledy a zase obrátili veškerou pozornost k němu. Připomínal smutného psíka lačnického po přátelství a pochvalách a byl to fajn pocit, když nám to spolkl i s navijákem. Nejradši bychom ho poplácávali po heboučké hlavince, drbali ho za ušima a pozorovali, jak se kroutí slastí.

Po odchodu z restaurace jsme se pořád moc dobře bavili, a tak jsme našeho kamaráda pozvali zase k nám. Hned za dveřmi nás poprosil, jestli by u nás nemohl ještě jednou přenocovat, a když jsme na něj zatlačili, přiznal, že teď nechce být doma sám, protože mu tam všechno připomíná tu jeho příšernou holku. Samozřejmě, odpověděli jsme, zůstaň, jak dlouho budeš chtít, máme přece rozkládací gauč, na co jiného by nám byl. Jen co se

k nám ovšem otočil zády, významně jsme se na sebe podívali: sice jsme na něj chtěli být milí, ale druhou noc bez sexu už jsme neměli šanci vydržet — jednak jsme byli opilí, jednak nás to celovečerní předstírání okouzlujících společníků docela rozhlovovalo. Zamířili jsme tedy do postele a už z toho, jak jsme kamarádovi popřáli dobrou noc, mu nejspíš muselo být jasné, že si to spolu rozdáme. Zpočátku jsme se snažili omezit hluk na minimum, ale po chvíli nám začalo připadat, že když se snažíme být zticha a pak se smějeme a okřikujeme, pravděpodobně na svoji činnost upozorňujeme víc, než kdybychom to dělali úplně normálně, a tak jsme se přestali krotit a museli jsme uznat, že nás ta představa, jak nás poslouchá v setmělém obýváku, docela rajcuje.

Ráno jsme se trochu styděli, ale řekli jsme si: no co, třeba právě tohle potřeboval, aby vylétl z hnízda a vrátil se k sobě do bytu, a možná si teď dokonce najde holku, která s ním bude spát častěji než jednou za dva měsíce. Jenže odpoledne nám od něj přišel dotaz, co máme v plánu na večer, a brzy už u nás trávil většinu večerů v týdnu.

Pokaždé jsme mu dali večeri a pak jsme někam vyrazili autem, my dva vepředu, on na zadních sedačkách. Popichovali jsme ho, že bychom jeho telefonní číslo měli přidat do našeho rodinného tarifu, když spolu trávíme tolik času. Aspoň bychom na něj mohli snáz dohlížet a zabránit mu, aby psal té svojí příšerné bývalce, byli spolu totiž v kontaktu i po rozchodu a kamarád v jednom kuse něco datloval do mobilu. Pokaždé nám slíbil, že už toho nechá, a přísahal, že si uvědomuje, jakou dělá chybu, jenže pak si s ní okamžitě začal psát zase. Většinu času nás to s ním ale bavilo. Líbilo se nám poletovat kolem něj a starat se o něj a peskovat ho, kdykoliv se zachoval nezodpovědně, třeba když si psal s tou svojí příšernou bývalkou nebo se omluvil z práce, protože šel večer předtím spát pozdě.

Dál jsme spolu spali, i když byl zrovna u nás. Lepší sex jsme popravdě nikdy neměli. Točila se kolem toho taková naše společná fantazie: představovali jsme si ho, jak tam leží s uchem přitisknutým ke zdi, celý rozháraný závistí a vzrušením a studem.

Nevěděli jsme, jestli to tak vážně je, klidně se mohl schovávat pod polštář a pokoušet se nás nevnímat nebo jsme třeba měli v bytě lépe zvukově izolované zdi, než jsme si mysleli, ale stejně jsme mezi sebou předstírali to první a pobízeli jsme jeden druhého, ať si ještě úplně uzardělý a bez dechu dojde do ledničky pro vychlazenou vodu a podívá se, jestli kamarád spí. Když byl vzhůru (což bylo pokaždé), prohodili jsme s ním pár slov a rychle se vrátili do postele, abychom se tomu mohli zasmát a rozdat si to podruhé, ještě vášnivěji.

Ta hra nás brala tak moc, že jsme začali zvyšovat sázky; vycházeli jsme z pokoje polonazí nebo jenom v osušce a nechávali jsme pootevřené dveře, na škvírku nebo maličko víc. Po jedné obzvlášť výživné noci jsme ho ráno poštuchovali: ptali jsme se ho, jestli se dobře vyspal a o čem se mu zdálo, a on sklopil hlavu a odpověděl, že si to nepamatuje.

O tom, že by se k nám mohl v posteli připojit, jsme napřed jenom fantazirovali, kupodivu nás ale po nějaké době začalo trochu rozčilovat, s jakou diskrétností k tomu kamarád přistupuje. Bylo nám jasné, že jestli má k něčemu dojít, budeme muset první krok udělat sami. Za prvé jsme byli dva na jednoho, za druhé se jednalo o náš byt a za třetí to mezi námi takhle chodilo: kamarád skákal, jak jsme pískali. Přesto jsme si neodpustili trochu té podrážděnosti, vinili jsme ho z toho, že naše touhy zůstávají nenaplněné, a dobírali jsme si ho lehce jízlivěji než dřív.

Kdy si zase někoho najdeš? vyzvídali jsme. Už jsi na suchu šíleně dlouho, proboha, vždyť ti z toho musí hrabat. Neulevuješ si na našem gauči, že ne? To bychom si vyprošovali. Před odchodem do postele jsme vždycky chvíli postáli s rukama založenýma na prsou, jako bychom se na něj zlobili, a napomínali jsme ho: koukej se tu chovat slušně, tohle je moc hezký gauč, ne že na něm ráno budou fleky! Dokonce jsme na tenhle náš fórek nepřímou naráželi i před dalšími lidmi — před hezkými slečnami. Jen jí to pověz, pobízeli jsme ho. Pověz jí, jak krásný máme gauč a jak moc ho máš rád. Zbožňuješ ho, vid'? A on se pokaždé ošíval a přikyvoval a odpovídal: Jo, jo, to mám.

Pak jsme se jednoho večera všichni tři opili, doslova ožrali, a naše dotírání nabralo na intenzitě. Nedali jsme se odbýt: No tak ven s tím, určitě si to tu děláš v jednom kuse, že jo, honíš si ho o sto šest a posloucháš nás u toho, ty úchyle, myslíš, že o tom nevíme? Okamžitě jsme oba ztuhli, tehdy jsme se poprvé prořekli, že si uvědomujeme, co všechno z ložnice slyší, a to jsme jaksi neměli v plánu. Kamarád to ale přešel mlčením, a tak jsme se do něj opřeli s ještě větší vervou: my tě slyšíme, řekli jsme mu, pozvedli piva a naznačili přituknutí, my tě slyšíme, jak funíš a gauč vrže, nejspíš trávíš dost času i u dveří a šmíruješ nás a jako hele, to je v pohodě, nám to nevádí, víme, jak jseš zoufalej, ale už o tom u všech všudy přestaň lhát, prosím tě. Pak jsem se hrozně nahlas rozchechtali a hodili do sebe další rundu panáků a hned jsme měli nový interní vtípek, totiž že když nás u toho stejně aspoň stokrát pozoroval, bylo by jedině spravedlivé, abychom teď pozorovali my jeho. Měl by se nám předvést, měl by nám ukázat, co provádí na tom gauči, na našem gauči, když nejsme v obýváku. Snad celé hodiny jsme si z něho utahovali a vysmívali se mu a dobírali si ho a on se čím dál víc červenal, ale neodešel, dál seděl na gauči jako přibitý, a když si konečně začal rozepínat džíny, projela námi dosud nepoznaná vlna vzrušení. Snažili jsme se jenom dívat, co nejdéle to šlo, a potom jsme se jako ve snách přesunuli k sobě do ložnice a rozdali si to s otevřenými dveřmi, ale tehdy jsme ho ještě nevyzvali, ať jde blíž — chtěli jsme, aby nás pozoroval odvedle, aby dovnitř jenom nahlížel.

Ráno poté nebylo jednoduché, ale smetli jsme to ze stolu s tím, že jsme byli totálně namol, jéžišmarjá, zpití pod obraz. Kamarád po snídani odešel a tři dny se neukázal, čtvrtého večera nám ale napsal a vyrazili jsme ve třech do kina a pátého večera zase dorazil k nám. O tom interním fóрку nepadlo ani slovo, a stejně tak ani o tom, k čemu mezi námi došlo, ale už to, že jsme spolu popíjeli v soukromí, jako by zpečetilo dohodu, že se to nestalo naposledy. Pili jsme rozvážně, rozšafně, a s každou další hodinou se zvyšovalo nejen napětí, ale i naše jistota, že k tomu bude svolný, až jsme mu nakonec poručili: Jdi do ložnice a počkej tam

na nás. Poslechl a my si dali načas, v klidu jsme si vychutnali zbylé doušky piva, než jsme odložili skleničky a vydali se za ním.

Nastavili jsme si pravidla, co smí a co nesmí dělat, kam může a nemůže sahat. V podstatě nemohl dělat skoro nic. V podstatě se jenom díval a občas jsme mu zakázali i to. Byli jsme dva tyraní, největší rozkoš nám způsobovalo vymýšlet pravidla, měnit je a sledovat jeho reakce. Zpočátku byly tyhle noci podivné, nebavili jsme se o nich, byla to taková roztřesená bublina balancující na hraně skutečného života, ale asi týden nato jsme mu dali první rozkaz, kterým se měl řídit i v průběhu dne, a na jednou se před námi s krachnutím rozevřel celý svět přetékající možnostmi.

Nejdřív jsme mu přikazovali totéž, co od nás slýchal už od začátku: ať vstane, osprchuje se, oholí se, ať už si nepíše s tou příšernou holkou. Každý náš rozkaz však nyní doprovázel elektrický výboj, roztetelený vzduch. Instrukcí bylo čím dál víc: Měl by vyrazit na nákupy a pořídit si hezčí oblečení, které jsme mu sami vybrali. Měl by se nechat ostříhat. Měl by nám udělat snídani. Měl by uklidit kolem gauče, když už na něm spí. Nalajnovali jsme mu rozvrh a zaplňovali jsme ho čím dál podrobněji, až nakonec spal, jedl i chcal pouze tehdy, když to měl dovolené. Takhle to může působit krutě, a možná to takové i bylo, ale on se tomu poddal bez jediné stížnosti a nějakou dobu nám pod rukama jenom vzkvétal.

Byli jsme z toho, jak dychtivě se nám chtěl zavděčit, úplně paf a pak se nám to pomaličku začínalo zažírat pod kůži. Sexuálně na té jeho vrozeně neochvějně poslušnosti nebylo nic uspokojivého — jakmile se to mezi námi zaběhlo, napětí i nejistota první opojné noci byly tytam. Netrvalo dlouho a znovu jsme si z něj začali utahovat: vtipkovali jsme, že jsme pro něj maminka s tatínkem, že se chová jako malé děčko, poslouchá, co smí a co nesmí dělat na gauči. Vymýšleli jsme si pravidla, která neměl šanci dodržet, a zaváděli drobné tresty, kdykoliv ta pravidla porušil. Ty jsi ale zlobivej kluk, dobírali jsme si ho. Podívej, cos provedl. Na nějakou dobu nás to zabavilo. K trestům jsme

přístupovali s ďábelskou kreativitou a postupem času se začaly stupňovat i ony.

Přistihli jsme ho, jak si píše s tou svojí příšernou holkou, a když jsme mu zabavili mobil, zjistili jsme, že se s ní bavil celou tu dobu, i když se zařekl — přísahal! —, že to mezi nimi definitivně skončilo. Zaplavil nás vztek, vnímali jsme to jako osobní zradu, ve vši vážnosti. Sedli jsme si ke stolu a poručili mu, ať se posadí naproti nám. Tak hele, spustili jsme, nemusíš tu s námi být, my tě tu násilím držet nebudeme, klidně se vrať k sobě domů, jestli chceš, nám je to fakt naprosto volný.

Omlouvám se, odpověděl, vím, že s tou holkou dělám velkou chybu, takhle to nechci. Brečel. Omlouvám se, zopakoval, nevyhazujte mě, prosím.

Dobrá, přistoupili jsme na jeho prosby, ale to, co jsme s ním toho večera prováděli, bylo i na nás silné kafe a ráno jsme byli znechucení sami sebou a při pohledu na něj se nám dělalo zle. Prikázali jsme mu, ať se vrátí domů, že se mu ozveme, až na něj zase budeme mít náladu.

Jakmile však odešel, zachvátila nás nuda pomalu k uzoufání. Se zaťatými zuby jsme to vydrželi dva dny, ale když nás zpovzdálí nepozoroval, připadali jsme si otupělí a marní, skoro jako bychom vlastně neexistovali. Většinu času jsme trávili povídáním o něm, spekovali jsme, co to s ním sakra je, co všechno je na něm špatné, a nakonec jsme si slíbili, že jestli do toho — ať už to „toho“ znamenalo cokoliv — ještě půjdeme, uděláme to pořádně, budeme pořádát schůze ve třech, stanovíme si hesla, kdyby to někdo z nás přepískl, a budeme se scházet s dalšími polyamorními skupinkami. Třetího dne jsme si ho zavolali. Mysleli jsme to vážně dobře, jenže jsme se k sobě chovali tak nechutně přeslušně a atmosféra byla tak napjatá, že nám nakonec nezbylo než zamířit do ložnice a zopakovat všechno to, co nás o tři dny dřív tak hrozně znechutilo, jen aby opadlo napětí.

Pak už to šlo z kopce. Jako bychom drželi v dlaních jakousi slizkou hmotu, a čím pevnější byl náš stisk, tím víc se nám jí snažilo proklouznout mezi prsty. Skrývalo se v něm něco, z čeho

se nám sice zvedal žaludek, ale stejně jsme se za tím honili jako pes za ocasem. Experimentovali jsme (s bolestí a modřinami, s řetězy a hračkami) a pak z nás nikdy nezbylo nic než změt zmožených a zpocených končetin, propletených jako svinstvo, které moře po bouřce vyvrhne na pláž. Ty chvíle byly naplněné neskutečným poklidem, ticho narušovaly jen naše čím dál pomalejší překrývající se nádechy a výdechy. Potom jsme ho ale pokaždé poslali pryč, abychom spolu mohli být sami, a zanedlouho už v nás zase začala narůstat potřeba dokonale ho rozcupovat. Nikdy nám v ničem nebránil, ať už jsme si usmysleli cokoliv. Nikdy, ani jednou jedinkrát se nám nepostavil, ať už jsme mu přikázali opravdu cokoliv.

V zájmu vlastní ochrany jsme ho vytlačili do co nejzazšího kouta našeho života. Přestali jsme s ním chodit ven, přestali jsme s ním večeřet, přestali jsme se s ním bavit. Nezvedali jsme mu telefon a volali jsme mu, jenom když jsme chtěli sex — to jsme si ho zvali na brutální tří- až pětihodinové seance, po nichž jsme ho zase poslali domů. Požadovali jsme po něm, aby nám byl neustále k dispozici, a pohazovali jsme jím tam a zpátky, jako by byl jojo: běž, přijď, přijď, běž. Ostatním kamarádům jsme o sobě nedali vědět celou věčnost, do práce jsme si chodili vypnout hlavu a dát si šlofíka. Když u nás nebyl, nepřítomně jsme na sebe zírali, byli jsme totálně vyšťavení a v duchu se nám pořád dokola přehrávala jedna a tatáž znavená pornografická smyčka.

Dokud nenadešel den, kdy nám přestal odpovídat na zprávy obratem. Nejdřív nabral zpoždění pět minut, pak deset, pak hodinu a pak napsal: Nevím, jestli bych to dneska dal, omlouvám se, mám teď v hlavě hroznej zmatek.

V tu chvíli nám přeskočilo. Ruplo nám v bedně. Líтали jsme vztekle po bytě, vzlykali, rozbíjeli skleničky a řvali: Co ho to kurva napadlo, tohle nám nemůže udělat. Nemohli jsme znovu začít žít jako dřív, jenom ve dvou, provozovat nemastný neslaný, umolousaný sex bez přísedícího, nemít do koho se strefovat, vybijet si frustraci jenom jeden na druhém. Rozběsnili jsme se do

nepříčetnosti a pořád dokola vytáčeli jeho číslo, a když nám to ani podvacáté nezvedl, dospěli jsme k rozhodnutí: ne, tohle je nepřijatelné, jedeme k němu, nemůže se před námi schovávat, však my tomu do prdele přijdeme na kloub. Zuřili jsme, ale s tím vztekem se mísilo nezřízené vzrušení, připomínalo rozechvění při lovu: věděli jsme, že se co nevidět staneme svědky něčeho výbušného a nezvratného.

Před domem měl zaparkované auto a v jeho pokoji se svítilo. Zastavili jsme a zkusili mu ještě jednou zavolat, ale opět bez reakce, a protože jsme měli rezervní klíč ještě z dob, kdy jsme si navzájem chodili zalívat kytky a vybírat schránky, odemkli jsme si sami.

A tam jsme je spatřili, v ložnici, našeho kamaráda a tu příšernou holku. Byli nazí, on na ní ležel a zběsile přirážel. Po tom všem, co jsme spolu vyzkoušeli, to vypadalo tak absurdně obyčejně, že jsme v první chvíli vybuchli smíchy.

Ona si nás všimla dřív a překvapeně vykvikla. On se z ní svalil a otevřel pusku, ale nevydal ani hlásku. Ten vyděšený výraz nás trochu uklidnil, celkově to ale bylo, jako by chtěl hasit požár kapkou vody. Holka se rozklepaně pokoušela něčím zakrýt a z jejího vyděšeného blekotání se postupně vyřinul proud výčitek. Co tu kurník děláte, vřeštěla, kdo to kurva je, co tu děláte, jste oba pěkně pošahaní, on mi všechno řekl, na čem si ujíždíte, nic úchylnějšího jsem neslyšela, vypadněte odsud, do prdele, nemáte tu co dělat, úchyláci zasraný, vypadněte, vypadněte.

Drž hubu, varovali jsme ji, ale ona si nás nevšímala.

Prosím, zapřísahal ji náš kamarád. Mlč už, prosím tě. V tomhle se nedá přemýšlet. Prosím.

Ona tu hubu ale nezavřela. Dál si mlela svoje, navázela se do něj, do nás, do všeho, co se mezi námi stalo. Vyprávěl jí o nás, stejně jako nám vyprávěl o ní, takže teď věděla úplně všechno, včetně toho, o čem jsme se styděli mluvit i mezi sebou. Mysleli jsme si, že se před námi beze zbytku obnažil, a on nám lhal, tajil ji před námi, celou dobu, až jsme nakonec skončili obnažení my dva.

Ať zavře tu klapačku, ječeli jsme na něj a zmocňovala se nás hysterie. Zařid', ať sklapne, už ani slovo, okamžitě jí tu hubu zavři. Svírali jsme pěsti a upřeně ho pozorovali, on se klepal a plavaly mu oči a ten spalující vztek v nás nakonec znaveně vyhasl a my najednou měli úplně jasno.

Zařid', ať sklapne, zopakovali jsme —

A on to zařídil.

Skočil na ni celou svou vahou, začali se prát, máchali rukama a nohama a škrábali se, až se postel otrásala a lampička na nočním stolku kymácela, a pak se uklidnili, dosáhli perfektní rovnováhy, on se jí hrudí tiskl k zádům a ruku měl zaháknutou pod jejím krkem, ona byla obličejem zabořená do matrace.

Hodnež kluk, pochválili jsme ho. A teď pokračujte, ať už jste předtím dělali cokoli. Nenechte se rušit. Chceš to, vid'? Ty víš, že to chceš. Tak pokračuj. Dokonči to. Dokonči, cos začal.

Polkl a podíval se na tu příšernou holku, co pod ním ležela, docela nehybně, už sebou přestala škubat a její vlasy vypadaly jako zlaté zacuchané vrabčí hnízdo.

Nenuťte mě k tomu, prosím, ozval se.

No konečně: maličký uzlík odporu. Ve výsledku se ale nic až tak zásadního nestalo, právě naopak, vždyť vypadal tak ponížene, jak tam na ní ležel, vypadal děsně maličký, zato my, my vyplňovali celý svět! Klidně jsme se v tu chvíli mohli sebrat a odejít, dosáhli jsme svého, věděli jsme, že s tím teď můžeme skoncovat, že můžeme skoncovat s ním — ale neodešli jsme. Zůstali jsme a on se zařídil podle našeho rozkazu. Zanedlouho byla kůže té příšerné holky bílá jako stěna, až na tu strakatou modřinu, která se jí jako punc vylila po stehnech, a ona sama se ani nehnula, to jenom on s ní smýkal, a její zaťatá pěst zvláčněla a sinálé prsty se rozevřely. On ale přirážel pořád dál. V pokoji se setmělo a pak ho postupně znovu zalilo světlo, vzduch ztěžkl všemožnými pachy, ale my ho tam drželi a on plnil naše rozkazy. Když jsme mu poručili, ať toho nechá, měla už příšerná holka místo očí dvě modré skleněnky a suché rty se jí lepily k dásním. Svalil se z ní, zasténal a pokusil se od ní zavrtat co nejdál, zavrtat se

co nejdál od nás, ale my mu položili ruce na ramena, uhladili mu zpocené vlasy a setřeli mu slzy z tváří. Políbili jsme ho, přinutili ho, aby ji objal, a přitlačili ho k ní obličejem. Ty jseš ale zlobivej kluk, pokárali jsme ho tiše, ještě než jsme odešli.

Koukej, cos provedl.

Charlie

V září roku 1993 — čtyřicet let poté, co skončilo vražedné řádění Charlese Mansona, pět let poté, co Hillel Slovak zemřel na předávkování heroinem, sedm měsíců předtím, než si Kurt Cobain prohnal hlavu kulkou, a tři týdny předtím, než jakýsi nožem ozbrojený muž unesl Polly Klaasovou, když v kalifornské Petulamě přespávala u kamarádky — oslavila Jessica dvanácté narozeniny.

Rodina se přestěhovala ze San Jose, kde Jessica platila za nejoblíbenější šestačku, do Santa Rosy, kde Jessica nervózně kroužila kolem několika skupin kamarádek: populárních kamarádek, které na ni kašlaly, kamarádek ze školní kapely, které byly sice milé, ale taky s nimi byla nuda, a holek, které ve skrytu duše označovala za špatné kamarádky a které ji sice přitahovaly nejvíc, ale taky s ní zacházely nejohavněji ze všech a jejich vtípky se jí zarývaly pod kůži jako ostré nehtíky. Čas strávený s těmihle zlomyslnými kamarádkami si musela dopřávat jenom po krátkých, emocemi přetékajících dávkách, po chvíli už byla celá vyčerpaná a rozbolavělá a musela se stáhnout zpátky mezi své kamarádky z kapely, aby se v poklidu zregenerovala.

Jessica bydlela s rodinou ve svítivě žlutém viktoriánském domě ve čtvrti Lomita Heights. Každý den po příchodu domů z tréninku pozemního hokeje vysypala učení na postel a naházela si do batohu discmana, černé pouzdro s cédéčky, knížky vypůjčené z knihovny a jablko a tři plátky sýra na svačinu. Pak běžela přes tři bloky až do parku, v němž se scházeli skejtáci. Sedla si dolů na točitou skluzavku a vybrala si cédéčko a knížku, na které měla zrovna náladu. Céδέček měla celkem sedmnáct, poslouchala ale jenom tři z nich: *Blood Sugar Sex Magik*, *Use Your Illusion I* a *Nevermind*. Četbu si vybírala hlavně v oddělení sci-fi a fantasy mezi brožovanými knížkami se zlámanými hřbety, příběhy o klucích, v nichž se probouzí síla.

Skejtáci v parku byli starší než ona, mohlo jim být tak třináct čtrnáct. Pokřikovali na sebe a sjížděli na prknech betonové zábradlí, až z toho skřípání běhal mráz po zádech. Čas od času si vyhrnuli tričko, otřeli si zpocený obličej, a krátce tak vystavili na odiv plochá opálená břicha, a tu a tam se některému z nich prkno na zábradlí zaseklo a vystřelilo ho k zemi na všechny čtyři, takže na betonu zůstalo čtvero jasně červených šmouh. Žádný z nich ji nikdy neoslovil. Jessica je hodinu pozorovala, poslouchala muziku a předstírala, že si čte, a pak se vrátila domů.

Poprvé ho zahlédla, zrovna když se chystala rozbít nové cédéčko Guns N' Roses. Chvilí přejížděla nehtem po celofánovém obalu a už už se chystala utrhnout růžek zuby, ale vtom ho přistihla, jak na ni zírá z druhé strany hřiště. Myslela si, že patří ke skejtákům. Byl asi stejně vysoký i hubený jako ona a měl podobně mastnou pleť, jen jeho vlasy byly o něco delší, až pod ramena, a když popošel do strany a přestal se jí rýsovat proti podvečernímu sluníčku, uvědomila si, že mu rozhodně bude aspoň přes dvacet — byl mladý, ale dospělý ve všech ohledech. Viděl, že ho Jessica pozoruje, mrkl na ni, napřímil dva prsty a naznačil výstřel jejím směrem.

O tři dny později Jessica poslouchala novou desku, když vtom se před ní ten pán zase nečekaně zjevil a sedl si do tureckého

sedu rovnou na štěrku před skluzavkou. „Ahoj,“ pozdravil ji. „Co posloucháš?“

Jessica ze sebe překvapením nedostala ani hlásku, místo odpovědi otevřela discmana a ukázala mu cédéčko.

„Super volba. Máš ho ráda?“

Správně se měl zeptat, jestli má ráda je, Guns N' Roses jsou přece kapela, ne jeden zpěvák, Jessica ale přesto přikývla.

Oči toho pána byly nezúčastněné a modré, a když se smál, ztrácely se mu mezi záhyby kůže. „Jo jo,“ řekl. „Divil bych se, kdyby ne.“

Řekl to takovým tónem, že ji napadlo, jestli to náhodou vážně neví — jestli se otázka náhodou spíš než k celé kapele nevztahovala k tomu, jak má ráda Axla, jaké pocity v ní vyvolávají ta jeho úzká trička, pod kterými se mu rýsují ramena, a ta jeho hedvábná nazrzle zlatá kštica.

„Má příjemný hlas,“ řekla.

Pán se zamračil a chvíli přemítal. „Jo, to má,“ přitakal. Pak se zeptal: „Jaký to album je?“

„Ujde,“ odpověděla. „Většina toho jsou covery cizích písniček.“

„A to je podle tebe špatně?“

Jessica pokrčila rameny. Zdálo se, že se od ní čeká, že to ještě rozvede, ona ale neměla co dodat. Otevřela pusy a chtěla poznamenat něco jako: *Nejste na to, abyste se se mnou bavil, moc starej?* nebo: *Vy nevíte, že tohle je hřiště pro děti?* Místo toho ale slyšela samu sebe říkat: „Je tam taky jedna tajná písnička.“

Pán pozvedl obočí. „Fakt, jo?“

„Jo.“

Čekala, že ji poprosí, jestli by si ji nemohl poslechnout, nebo že se na ni začne vyptávat, on ale mlčel. Prostě tam dál seděl a tvářil se tak, že si Jessica připadala hloupě. Nasadila si sluchátka, přepnula na poslední písničku desky a zrychleně projela ticho na začátku stopy, dokud neuslyšela hudbu. Pak mu sluchátka podala a on jí kývnutím poděkoval. Když si je od ní přebíral, zlehka se dotkli konečky prstů. Jessica rukou okamžitě ucukla,

jako by dostala ránu proudem, a on se na ni smutně pousmál. Pečlivě si sluchátka nasadil a zakryl je rozčuchanými vlasy.

„Připravenej?“ zeptala se ho.

„Per to do mě.“

Jessica spustila přehrávání. Pán zavřel oči, přiložil si dlaně ke sluchátkům a začal se vlnit. Olizoval si rty, neslyšně a lenivě si prozpěvoval slova a kmital prsty ve vzduchu, jako by svíral krk kytary. Hudba ho pohltila tak moc, že se za něj Jessica až styděla a po chvíli už nedokázala pohled na něj vůbec snést a raději se zadívala na jeho nohy. Byl bosý a v měkkých prohlubních mezi prsty se mu vrstvila špína. Nehty měl žluté a dlouhé.

Když písnička dohrála, vrátil jí sluchátka, dvakrát poklepal na discmana a prohlásil: „Originál se mi líbí víc.“

Upřeně ji u toho pozoroval, a když mu hned neodpověděla, udeřil na ni: „Víš, o čem mluvím, že jo?“

„V bookletu se o tom nic nepíše,“ přiznala.

„Takže tys ho nikdy neslyšela? Ten originál?“

Jessica zavrtěla hlavou.

„Holka, holka,“ pokáral ji důrazně. „To jsi o dost přišla!“

Jessica se začala balit.

„Nezlob se na mě,“ řekl.

„Já se nezlobím.“

„Přijde mi, že jo. Že se na mě zlobíš.“

„Nezlobím. Musím už jít.“

„Jen běž, běž.“ Zamával oběma rukama. „Mrzí mě, že jsem tě našel. Vynahradím ti to, slibuju. Přinesu ti dárek, až se zase uvidíme.“

„Já žádnéj dárek nechci.“

„Tenhle chtít budeš,“ řekl.

Po zbytek týdne už se neukázal. Jessica o víkendu zašla na návštěvu ke Courtney, jedné ze svých zlomyslných kamarádek, a poprvé v životě ochutnala alkohol — tři pálivé doušky vodky s pomerančovým džusem, po kterých jí nesnesitelně ztěžkly ruce i nohy. Pán se objevil zase až další středu. Držel cosi v ruce.

„Přinesl jsem ti ten dárek,“ řekl.

„Já ho nechci.“

Pán pokýval hlavou, jako by mu tím neslušným odmítnutím udělala radost. Natočil dlaň tak, aby Jessica viděla, že drží kazetu. Pod průhledným plastovým pouzdem spatřila seznam písniček napsaný tlustým černým popisovačem.

„Nemám si to jak poslechnout,“ upozornila ho. „Nemám přehrávač na kazety.“

„Tady ne,“ řekl. „Ale doma třeba jo.“

„Doma taky ne.“

„Tak já ti ho přinesu.“

Tričko měl ještě špinavější než naposledy a vlasy si stáhl hnědou roztřepenou tkaničkou do lajdáckého culíku. Jessicu by zajímalo, kde tu tkaničku sebral, když nenosil boty. Napadlo ji, jestli není bezdomovec.

„To ne,“ odpověděla. „Nic mi nenoste.“

Pán se zasmál. Oči měl modré až k nevíře. „Přinesu ti ho zítra,“ oznámil jí.

Jessica zvažovala, jestli nemá zůstat doma, ale pak si řekla, proč by měla, vždyť je to i její park. Ve dne v něm navíc bylo živo — kdyby se o něco pokusil, stačí zakřičet o pomoc a skejťáci ji přijdou zachránit. Ve skutečnosti ho ale nepodezírala, že by na ni snad chtěl něco zkoušet. A tak šla, jenže on se neukázal, ačkoliv seděla na skluzavce skoro do půl sedmé.

Objevil se až za týden. „Promiň,“ řekl. „Slíbil jsem, že ti seženu něco, na čem by sis tu kazetu přehrála, ale dalo mi to zabrat víc, než jsem čekal.“ Držel v ruce otlučeného žlutého walkmana, který vypadal, jako by ho vytáhl z popelnice. Chyběla mu většina gumových tlačítek a jeden z dolních rohů byl upatlaný od něčeho červeného a lepkavého.

„Na tomhle si nic pouštět nebudu,“ odmítla. „Je to nechutný.“

Pán si sedl před klouzačku. „Budu si od tebe muset půjčit sluchátka,“ oznámil jí. „Žádný jsem nenašel.“

„Kdo jste?“ zeptala se Jessica. „Proč se se mnou bavíte?“

Pán vycenil zuby. Měl je rovné a bílé. „A kdo jsi ty?“ opětoval jí otázku. „Proč se se mnou bavíš?“

Jessica protočila panenky. Sluchátka jí ležela na klíně. Vzal si je a připojil je k walkmanu. Pak sáhl do kapsy pro kazetu, kterou si od něj Jessica před týdnem odmítla vzít, vyndal ji z krabičky a zasunul do přístroje.

„Připravená?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla Jessica. „Už jsem vám přece říkala, že tu vaši pitomou kazetu poslouchat nechci.“

„Ale chceš,“ oponoval jí. „Akorát to ještě nevíš.“ Natáhl se a nasadil jí sluchátka. Cítla jeho tělesný pach, směsici cigaretového kouře, potu a nakyslého dechu. Chtěla si sluchátka servat z hlavy, jenže najednou uslyšela staříčké praskání, jako když člověk zapne gramofon, a pak se ozval mužský hlas za doprovodu syrových akordů kytary. Měl vysoký hlas a zpíval melancholicky a lehce falešně. Připomnělo jí to, jak se cítila po požití vodky — jako by na ní ležela tíha celé planety a nedovolovala jí vstát.

Když písnička skončila, Jessica si strhla sluchátka a nechala si je houpat na krku.

„To jste byl vy?“ zeptala se. „To jsem nazpíval vy sám?“

Pán vypadal potěšeně. „Já ne, holka. To Charlie.“

„Kdo?“

„Charlie. Charles Manson. Ty neznáš Charlieho?“

„To je nějakej zpěvák?“

„Bejval. Než kousek od Beverly Hills zavraždil spoustu lidí.“

Jessica po něm vrhla zlostný pohled. „Snažíte se mě vyděsit?“

„Vůbec ne,“ odpověděl. Položil jí ruce na ramena. „Charlie byl zpěvák a klidně z něj mohla bejt hvězda. Holky mu ležely u nohou. Zbožňovaly ho ještě víc než ty Axla a on je zbožňoval úplně stejně. Všude za ním jezdily — Mary, Susan, Linda a zbytek tý jejich partičky. Jenže pak společně zabili jednu ženskou a její dítě a ještě spoustu dalších lidí a on je teď zavřenej a celá ta jeho rodinka jakbysmet, jsou rozstrkaný po všech možnejch

vězeních, ale to neznamená, že se přestali milovat, to ne, ani na vteřinu, ani na jeden jedinej den, a právě o tom jsou všechny ty písničky.“

„To je fakt pošahaný,“ odfrkla si Jessica a vykroutila se z jeho sevření. „Nevím, co mi to tady povídáte, ale asi byste odsud měl vypadnout.“

„Ta písnička se ti ale líbila,“ poznamenal ten pán. Najednou zněl jako kluk, skoro jako by žádonil. „Věděl jsem, že se ti bude líbit. To proto jsem ti ji přinesl.“

„Netušila jsem, že ji zpívá vrah!“

„Promiň,“ omluvil se. „Máš pravdu. Neměl jsem ti o Charliem nic vyprávět. Nechtěl jsem tě vylekat, přísahám.“

Jessica si ho zmateně prohlížela. Paže měl svalnaté a opálené, porostlé hustými černými kudrnatými chlupy, jeho řasy ale měly jinou barvu, byly nazrzle zlaté jako ty Axlovy.

„Klidně si tu kazetu půjč, jestli chceš,“ nabídl jí a zvedl se k odchodu. „Poslechni si ji celou. Nejlepší je podle mě *Look at Your Game, Girl*, ale líbí se mi taky *Cease to Exist* a *Sick City*. Třeba mi dáš za pravdu. Nebo taky ne. Na tom nesejde. Všechny ty písničky jsou fakt suprový.“ Otevřel walkmana, vrátil kazetu do krabičky a podal ji Jessice se sklopenou hlavou, jako by se jí styděl podívat do očí.

Jessica si ji od něj vzala a strčila ji do batohu. „Díky,“ řekla.

„Poslechněš si ji?“

„Jasně.“

„Paráda! Snad někde seženeš přehrávač. Dal bych ti tenhle, jenže to najde. Promiň.“

„To nevadí. Já už něco vymyslím.“

Předpokládala, že je ten pán na odchodu, jenže on se k ní sklonil a vzal její obličej do dlaní. Měl obrovské a teplé ruce a Jessice najednou vlastní obličej připadal droboučký, jako by patřil nějaké panence. Už si myslela, že se jí chystá políbit, ale on jí jen přejel palcem po puse. Pootevřela rty a palec mezi ně zajel. Cítila, jak jí na jazyk tlačí mozolnaté rýhy na bříšku prstu, a vnímala štiplavou chuť špíny pod nehtem. „Ale musíš

mi to pak vrátit, to dá rozum. Tu kazetu jako. Vrátiš mi ji, vid'? Slibuješ?"

Její odpověď zněla s rukou přes ústa přidušeně.

„Kdy?“ naléhal na ni. „Dneska večer?“

Jessica zavrtěla hlavou. Pán jí vytáhl palec z úst a ona viděla, jak se na něm lesknou její sliny. „To nejde!“ odpověděla zadýchaně. „Dneska večer nemůžu.“

„Proč ne?“

„Kamarádka... Kamarádka k sobě na noc pozvala pár holek. Musím tam jít.“

Pán se zasmál, jako by se jí právě povedl nejlepší vtip, jaký kdy slyšel. „Kámoška je mi u prdele,“ řekl. „Hezky si tu kazetu poslechněš, pak sem za mnou přijdeš a povíš mi, která písnička se ti líbila nejvíc.“

„Už jsem vám řekla, že nemůžu!“

„Holka, holka,“ pronesl. Pocuchal jí vlasy. „Jasně že můžeš. Tak třeba v deset? Nebo ne, co takhle o půlnoci?“

„Já sem o půlnoci nepolezu. Je mi dvanáct! Přeskočilo vám?“

„Takže o půlnoci, domluveno,“ odvětil a ukazováčkem jí zvedl bradu. „Zatím!“

Jessica samozřejmě v žádném případě nemínila jít o půlnoci do parku na schůzku s nějakým špinavým cizím pánem. Taková hloupost — už jenom to, že to chvilku zvažovala, byla pitomost. Pořád o něm přemýšlela jako o Charliem, i když věděla, že se tak nejmenuje, a taky pořád myslela na Charlieho palec, jak byl kostnatý a umouněný a jak jí jeho nehet poškrábal tu houbovitou část úst, kde krk přechází v horní patro. V jednom kuse běhala do koupelny a s pusou dokořán kontrolovala, jestli jí neteče krev. Měla ho kousnout. Měla mu ten hnusnej palec normálně ukousnout: zaječel by, vyškubl jí ruku z pusy a místo palce by mu zbyl jenom rudej pahýl, ze kterýho by crčela krev po celém hřišti.

Samozřejmě že se s tím příšerně děsivým Charliem nehodlala o půlnoci scházet v parku — jenže když jí kamarádka zavo-

laly a poprosily ji, jestli by s sebou navečer nevzala *Hříšný tanec*, stejně jim oznámila, že nakonec nedorazí, protože ji bolí břicho. Při představě, že by měla poslouchat, jak se kámošky hihňají, a dívat se, jak objímají svoje plyšáky a vyvolávají duchy, by nejradši někoho nakopla, a navíc ji vážně trochu pobolívalo břicho. Pak si ale říkala, jestli přece jenom neměla vyrazit, protože při pohledu na rodiče a brášku, jak u jídelního stolu večerí lasagne, ji popadal ještě větší vztek.

„Mami? Tati?“ ozvala se. „Tak jsem si říkala... Slyšeli jste někdy o Charlesi Mansonovi?“

Slyšeli o něm oba, ale u večere to probírat nechtěli. Jessicu napadlo, že by mohla zavolat Courtney a Shannon a zjistit, co právě dělají, potom si ale představila, že se nejspíš budou chtít proplížit ven z domu, aby si mohly zakouřit, a jestli takhle za tmy nechtěla někde být, tak rozhodně venku, kde by si ji mohl najít Charlie. Usoudila, že nejspíš bude nejlepší zůstat doma. Tam to pro ni bude nejbezpečnější, Charlie přece netuší, kde bydlí, a i kdyby ji snad někdy sledoval až k domu, což se skoro na sto procent nikdy nestalo, táta hned po nastěhování zapojil extra účinný bezpečnostní systém, nemluvě o tom, že mají taky Bosca, křížence německého ovčáka, který nemá rád nikoho, koho nezná už od štěněte. Byla v bezpečí. Všechno bylo v pořádku. Rozhodně se nemínila o půlnoci sejít s Charliem v parku a všechno bylo v naprostém pořádku.

Maminka po večerí pustila film, a když už ručičky hodin ukazovaly něco po desáté, začala Jessica vzpomínat na to, jak Charlieho uviděla poprvé a myslela si o něm, že patří ke skejtákům, a taky na všechny ty otázky, které jí kladl v souvislosti s tím cédéčkem od Guns N' Roses, a jak moc má rád hudbu. Vybavila si, jak se vlnil do rytmu té písničky, co mu pustila, a tiskl si sluchátka k uším a jaké pocity v ní v první chvíli vyvolalo, když vzal její obličej do dlaní, a taky jak neskutečně modré má oči. Vybavila si tu kazetu, která ještě pořád ležela na dně batohu, a napadlo ji, co by se asi stalo, kdyby si sem pro ni přišel. Přemítala, co by

se asi stalo, kdyby do toho parku došla, vrátila mu kazetu, řekla mu, která písnička se jí líbila nejvíc, a nechala se od něj pozvat, kam by jenom chtěl.

Rodiče i bráška usnuli na gauči, ještě než film skončil. Na takovém zakončení rodinného filmového večera nebylo u nich doma nic zvláštního a Jessica z toho obvykle lezla po stropě, tentokrát jí ale bylo do breku. Dívala se na maminku, jak s tím svým směšným vzdušným rozcuchem vypadá jako vyděšený pták nad hrobem, na tátu, který chrápal, až se mu klepal knír, a na brášku v pyžamu s Želvami Ninja. Co by si asi pomysleli, kdyby věděli, že se s ní baví takový šupák, že jí dokonce strčil špinavý palec do pusy, a ještě k tomu považuje Mansonovo vražedné řádění za to nejhustší, co se kdy na světě stalo? Rodiče by byli vzteky bez sebe. Měli by hrozný strach. Ta představa jí dodala odvahy, a tak je po konci filmu nevzbudila a neřekla jim, ať si jdou lehnout, ale došla si k sobě do pokojíku pro polštář a peřinu a odnesla je za nimi na gauč. Pak držela stráž, aby se ani rodičům, ani bráškově, ani jí samotné nic nestalo, a když padla půlnoc a hodiny přestaly odbíjet, přitáhla si peřinu až po bradu a noční hlídku zakončila tím, že si polohlasem přeříkala novou mantru: „Běž do prdele, Charlie, běž do prdele, běž do prdele, běž do prdele.“

Nazítří večer zasedla celá rodina ke zprávám. Hned první reportáž patřila holčičce, která byla v Jessičině věku, dokonce měla i stejné vlasy a pihy, a pozvala si k sobě domů přes noc kamarádky, ale v noci ji z jejího pokoje unesl nějaký pán s nožem, pán, který podle policejního portréty vypadal hrůzostrašně povědomě.

Trvalo skoro hodinu, než rodiče z Jessicy všechno vytáhli a pochopili, co jsou relevantní podrobnosti a co jenom hysterické ubrečené blábolení o Axlu Roseovi a Charlesi Mansonovi, ale když konečně pochopili, co že to vlastně plácá o nějakém pánovi, parku a pyžamové párty, okamžitě zavolali policii. Další dvě hodiny trvalo, než jejich hovor na stanici přepojili k někomu

kompetentnímu, Pollyin únos se totiž záhy stal tím nejznámějším zločinem, k jakému kdy v okrese Sonoma došlo, a operátory zavalily telefonáty od všemožných pomatenců, šprýmařů, reportérů a jasnovidců.

O osmačtyřicet hodin později přišly za Jessicou domů dvě policistky a mimo jiné se během výslechu dozvěděly, že Jessica sice neví, jak se ten vagabund jmenuje, ale má od něj kazetu, na kterou sahal holýma špinavýma rukama, a tu kazetu dal do krabičky a vnutil ji Jessice a ona ji pořád má na dně školního batohu. Policistky si došly do auta pro bílé gumové rukavice, pinzetu a sáček na důkazy, vzaly si od Jessicy kazetu, s vážnou tváří jí poděkovaly a oznámily rodičům, že se brzy ozvou.

V průběhu následujících měsíců prohledaly více než čtyři tisíce lidí každický centimetr čtvereční sonomského okresu a volaly u toho Pollyino jméno a na každickém stromě a telefonním sloupu ve státě Kalifornie byla vylepená černobílá kopie její školní fotografie. Chvilku se zdálo, že v zemi nedokáže nikdo mluvit o ničem jiném než o tom, co se stalo Polly, a Jessica si byla jistá, že si pro ni co nevidět přijde policie, označí ji za spoluviníka a oznámí celému světu, že to ona je ta holka, která se s únoscem seznámila jako první a odstartovala tak všechno to zlo. Když ale policisté Polly konečně našli v mělkém hrobě kousek od dálnice 101, ukázalo se, že ji zabil jistý starší pán, jehož nakreslená podobizna Jessice připomínala Charlieho buď proto, že měla bujnou fantazii, nebo si s ní pohráł optický klam.

Za necelý rok přinesla poštačka obálku se zpáteční adresou petalumské policejní stanice. Jessica si byla jistá, že v ní bude kazeta od Charlieho, rodiče ji ale zabavili dřív, než se do ní stihla podívat, a ona už ani kazetu, ani obálku nikdy neviděla.

Ve čtrnácti už Jessica chápala, že se spletla, že po ní Charlie vůbec nešel a neunesl místo ní Polly, že to načasování bylo zkrátka náhoda. Přesto po zbytek svého dospívání dál věřila, že to, co se stalo Polly a co se stalo jí, spolu musí nějak souviset,